

[Justitsministeren]

periode og på det grundlag, som det danske politi havde for at interessere sig for den pågældende person, har været udveksling af meddelelser.

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt spørge ministeren: har Danmark ikke som NATO-medlemsland en vis forpligtelse til at videregive eventuelle oplysninger til et andet NATO-land om personer, som det muligvis kunne være interessant at se, for så vidt angår spionage, idet vi jo er i et NATO-samarbejde bl.a. med Vesttyskland?

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg vil gerne have at vide, om der i den udveksling af oplysninger, som justitsministeren omtalte i sit sidste svar til hr. Pelle Voigt, er indgået en udlevering af oplysninger om Flemming Sørensens fuldt lovlige politiske aktiviteter til den vesttyske efterretningstjeneste.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det sidste spørgsmål har jeg besvaret. Hvilke oplysninger der er afgået i denne lange periode i forbindelse med den udveksling, der har fundet sted, kan jeg ikke redegøre for, og jeg mener heller ikke, det vil være rigtigt at gøre det, men jeg mener, jeg har besvaret spørgsmålet to gange, efter at det var stillet af hr. Pelle Voigt.

Til hr. Knud Lind vil jeg sige, at jeg mener ikke, man kan tale om, at der foreligger en pligt; det er noget, vi selv afgør. Men jeg kan da tilføje, at vi har en fælles interesse i at bekæmpe spionage. Det er ganske og aldeles nødvendigt, og det er der ikke noget land der kan gøre fuldstændig på egen hånd. Man må sikre sig oplysninger også andre steder fra, hvad man i øvrigt også må i andre sager. Det er jo ikke ret længe siden, der i spørgetiden her – det var i januar måned – rettedes en bebrejdelse mod det danske politi for, at det ikke havde søgt oplysninger nok i udlandet. Det var endda af en repræsentant for det samme parti, som i dag spørger, om man har meddelt for mange oplysninger til en udenlandsk myndighed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 706

10) Til *justitsministeren* af:

Bjørn Elmquist (V):

»Kan ministeren oplyse, om et forbud fra Dansk Boldspil Union mod, at fodboldspillere, trænere og ledere udtaler sig offentligt, er foreneligt med den grundlovssikrede ytringsfrihed, og vil vurderingen af et sådant forbuds lovlighed afhænge af, om forbuddet alene rammer de spillere, trænere og ledere, der er kontraktligt ansat af boldklubberne, eller af, om forbuddet alene omfatter udtalelser til en begrænset del af offentligheden, f.eks. Danmarks Radios medarbejdere med henblik på brug i de elektroniske medier?«

Skriftlig begrundelse

Efter sammenbruddet i forhandlingerne med Danmarks Radio om de fremtidige vilkår for dækning af fodboldkampe har DBU udtalt, at man vil forbyde fodboldspillere, trænere og ledere at udtale sig til medarbejdere i Danmarks Radio. I en tid, hvor idrætsudøveres retsstilling i forbindelse med reklamekontrakt og logo svækkes, og hvor der i samfundet som helhed kan konstateres en stigende tendens til at betale og tage sig betalt for nyheder, må forsøg på yderligere indskrænkninger i rettighederne påkalde seriøs opmærksomhed, ikke mindst når der som her er tale om Danmarks største idrætsforbund, Dansk Boldspil Union, med næsten 400.000 medlemmer.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det drejer sig om fodbold, men det, hr. Bjørn Elmquist spørger om, er jo, hvorledes den grundlovssikrede ytringsfrihed kan gælde så vidt, at man ikke kan nedlægge et forbud mod, at trænere og spillere udtaler sig til pressen om fodbold.

Det er grundlovens § 77, vi her taler om, og den går ud på, at enhver under ansvar for domstolene er berettiget til på tryk, i skrift og i tale at offentliggøre sine tanker, og at censur og andre forebyggende foranstaltninger ingen sinde kan indføres på ny.

Det er den altovervejende opfattelse i den statsretlige teori, at denne bestemmelse i grundloven alene indeholder et forbud imod, at offentlige myndigheder indfører censur eller andre forebyggende foranstaltninger. Bestemmelsen indebærer således navnlig, at lovgivningsmagten er afskåret fra at gennem-